

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2053/2023
14.06.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић, Радославе Мађаров, Марине Милановић и Драгане Маринковић, чланова већа, у парници тужиоца др АА из ..., чији је пуномоћник Ђорђе Трифуновић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Министарства одбране, коју заступа Војно правобранилаштво Београд, ради заштите од злостављања на раду, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2139/21 од 13.02.2023. године, у седници већа одржаној дана 14.06.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2139/21 од 13.02.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2139/21 од 13.02.2023. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2139/21 од 13.02.2023. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Вишег суда у Београду П1 71/18 од 25. новембра 2020. године, којом је одбијен тужбени захтев да се утврди да је тужилац претрпео злостављање на раду од стране послодавца Министарства одбране, на начин што је од одговорног лица Министарства одбране, без оправданог разлога, изношењем неистинитих чињеница, спречен да обавља стручно дежурство ... на Клиници за ... болести ВМА, почев од августа 2011. године па даље, што је тужена дужна да призна и трпи; захтев којим је тражено да се забрани туженој да врши даље злостављање тужиоца; захтев којим је тражено да се обавезе тужена да тужиоцу на име материјалне штете исплати износ од 390.235,87 динара, са законском затезном каматом на наведене месечне износе почев од доспелости до исплате; захтев којим је тражено да се обавезе тужена да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете због повреде части и угледа исплати износ од 500.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 25. новембра 2020. године до исплате, те је тужилац обавезан да туженој надокнади парничне трошкове у износу од 43.500,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка из

члана 374. став 1. у вези члана 396. став 1. ЗПП учињене пред другостепеним судом и погрешне примене материјалног права, са предлогом да Врховни суд одлучи о ревизији као посебној на основу члана 404. ЗПП.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 18/20) предвиђено је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Правноснажном пресудом одлучено је о захтевима тужиоца за заштиту од злостављања на раду, у складу са чињеничним наводима тужбе и садржином постављеног захтева. Нижестепени судови су закључили да не постоје индивидуализоване штетне радње које су биле недвосмислено уперене против тужиоца, као жртве мобинга, пошто тужилац својом активношћу није учинио вероватним да у радњама одговорног лица има елемената злостављања у складу са чланом 6. Закона о спречавању злостављања на раду („Сл. гласник РС“, бр.36/2010). Питање постојања радњи које представљају злостављање на раду је чињенично питање, па пошто уз ревизију нису достављене одлуке донете у инстанционој контроли као доказ другачије праксе у битно истоврсној чињеничној ситуацији, по оцени Врховног суда нема потребе за разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, нити постоји потреба уједначавања судске праксе и потреба новог тумачења права.

Из изнетих разлога, на основу члана 404. став 2. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да је ревизија недозвољена.

Закон о спречавању злостављања на раду, као посебан закон, не предвиђа посебне услове за дозвољеност ревизије, па су меродавне одредбе ЗПП као општег закона.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој парници је поднета дана 19.06.2012. године, а вредност предмета спора је по члану 28. став 1. ЗПП 890.235,87 динара, пошто у тужби није означен већи износ, иако су постављени захтеви за утврђење, чинидбу и исплату.

Пошто вредност предмета спора према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе од 115,51 динара за 1 евро представља динарску противвредност 7.707 евра, те не прелази напред наведени имовински цензус неопходан за дозвољеност ревизије, одлука у ставу другом изреке донета је на основу члана 413. ЗПП.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић